

[Részlet]

Azt mondja: mit őrök ennyire? Elváltotam beléje, annyira őröm. Elváltozott az arcom, megromlott a szemem, eldurvult a kezem, megnőtt a hasam, ronda lettem. Talán, hogy elriasszam őket. Vagy talán valaki más helyett őröm, de talán már helyettem is valaki más őrzi, csak nem vettem észre. De valójában nem ezt mondja. Azt mondja: hordozható börtön. Élesztővel készültek a téglák, mindegyikbe belenyomtak egy darabot, attól megdagadtak, és belőlük építették, és most viszik mindenfelé, mulattatásul és nyereszkedés végett, és otffelejtik egy kocsmá udvarán, ahol csak azzal törődnek az emberek, hogy kihúzzák egymás szájából a cernát, és a végén a nagy golyót, amit nem tudnak kihányni. De valójában nem ezt mondja. Azt mondja: megissza az ember a sörét — elbeszélget közben a kollégákkal — sört nem iszok — munka után egykét fröccsöt — megbeszéljük a dolgokat — beugrik az ember hazafelé — dolgozó embernek — ami jár az jár — de részegen még soha — fizetéskor néha többet — az ember a magáét — szóba kerül minden — család asszony akinek van — töményet nem ihatok — néha azt is — jutalom. De valójában nem ezt mondja. Azt mondja: tág a nap, hogyan jutni rajta át, csak én tudom, s hogy ott mi van, oda visszazülesni mindig. Várnak végre közömbösen. Nevet nem hallgatnak meg, és a testből majd csak a lenyomat.

Szívesen vonatoztam el egy sokkal régebbi családba, mert itt csak szüleim áldatlan aggodalma várt minden este, ott viszont a természetes kiváltságaim iránt való tisztelettel vettek körül. Hosszú utat kellett megtenni a vasútállomástól a faluba, fel a dombok közé, biciklivel vagy gyalog, télen inkább gyalog, aztán este a faluból

vissza az állomáshoz. Máshol élni, képzelhettem volna sokszor, vagy valaki másnak a bőrébe bújni, vagy legalább nem tudni semmit magamról, mégis biztosan, hogy én, vagy ezek a fájdalmas ünnepek.

A szemfenék fekete porcelánjába beleég a hólepte rét. És azután már csak a fehérség elágazásai mentén, a sík- és dombfeltételek között — ahogy iramlanak az árnyalatok, mégis micsoda erőfeszítés, egyikből a másikba át, pedig milyen jó lenne ott, s aztán még tovább, míg el nem dugul a cső. Akkor az egészet ki kell metszeni, és mi marad utána? Két izzó pont, ahol a két vége volt. De azok is rögtön egymásba hullnak.

Budapest

Szijj Ferenc